

Visul sufletului

Carmen

Sufletu-i plin de flori de primăvară,
El zboară în văzduh pentru a mia oară,
Mi-am pus aripi din fragede narcise,
Pe față simt căldura florilor încinse.

Vântul răzleț îmi parfumează părul,
Ascult cum mierla-și cântă întruna dorul,
Mă însoțește-n zbor o ciocârlie
Și las în urmă mica colivie!

Peste câmpii și dealuri zborul lin
Îmi umple sufletul de bine, este plin
De flori de câmp și de păduri umbroase,
Mă însoțesc cinci vrăbii curioase.

În zare se văd munții și mă-nalț,
Cu frunze de stejar eu mă încalț
Să am putere să ajung la creste
Unde floarea-de-colț se spovedește.

Stau pe o stâncă și privesc în zare,
Văd ce departe-i nesfârșita mare,
Îmi fac aripi din florile de munte,
Între suflet și mare este o punte.

Mă las în zbor până la malul mării
Și sufletul e-n brațele visării,
Aripile cu spumă-s îmbrăcate
Iar briza este voalul pus pe spate.

Pe umeri se așează pescărușii
Și mă înalță până-n dreptul ușii
Ce se deschide către dimineață...
O nouă zi îmi luminează-n față!